

κάτι ανάλογο, αλλά πιάσ' τον άόμοιο άκόμη, δηλαδή να πιάσει και να του φέρη ζω-τανόν ένα άγριοκούρου που έφάρμαζε τους κάμπους και τα περιόλια γύρω σε μία πόλιν λεγομένη Έρβμανθος, κ' εύρισκομένη μέσα στα βουνά της μέσης Ελλάδος.

Οι ποιμένες που έξουσαν 'ς αυτά τα βουνά με τα κοπάδια τους, κοιμώμενοι επί ύπαιθρο άπάνω σε χονδρές

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

3. Η χρυσόκερος έλαφος.

Ο Άβλος, τον οποίον ο βασιλεύς Ευρύστειος επέβαλεν ύστερα στον Ηρακλή, δέν ήταν μόνον τόσο φοβερός, αλλά μακρός και κοπιαστικός και απαιτούσεν ύπομονήν ανεξάντλητον, διότι έπρεπε να πιάσει και να φέρη ζωτανήν κ' άπειροκατήν την χρυσόκερον έλαφον, την Κερυνύην. Πρώ πολλού ήτον γνωστόν εις όλον τον τόπον το άλλόκοτον και ώραιόν αυτό πλάσμα με τα χάλκινα πόδια, με τα χρυσά κέρατα, το γοργό σαν τον άνεμον.

Επί έν έτος όλόκληρον ο Ηρακλής κατέδιωξε την έλαφον. Πολλές φορές την έδραπεν από μακρυνά, άλλα ποτέ δέν κατώρθωνε να την φθάσει. Οι μήνες έπερνούσαν κ' εκείνη του έξέφευγε σαν φάντασμα. Επί τέλους ο Ηρακλής έείησε μίαν παγίδα μέσα στην οποίαν ή έλαφος ήμπορούσε να πιασθή χωρίς να πάθη τίποτε.

Τότε την κατέδιωξε σ' όλο το βουνό για να την φέρη προς την παγίδα. Πρώς μεγάλην του χαράν εκείνη έπεσε τέλος 'ς αυτήν κ' επιάσθη. Ο Ηρακλής της έδεσε καλά τα πόδια με μαλακή σχοινιά, ώστε να μη πληγωθή, την άφορτώ-θη στην ώμον και την έπήγε ώων και άθλασθη στον Ευρύστειο.

4. Ο Έρμάνθιος κάμπρος.

Ενθουσιασθείς πού είχε στην κατοχήν του την περίφημον έλαφον, ο Ευρύστειος ανέθεσε στον Ηρακλή να κάνει

βελένιζες, όπως και σήμερα άκόμη, πολλές φορές έπεγείρισαν να σκοτώ-σουν αυτό το θηρίον, αλλά δέν το κατώ-ρθωσαν πάντα εύγριζαν καταπληγωμένοι από τους χουλιζόντας του κάμπρου.

Αφού έκαμε πολλών ήμερών δρόμο χωρίς να εύρη ούτε ένα μονοπάτι, ανάμεσα σε άγρια βουνά της Αρκαδίας και της Τύρινθος, στο δρόμο του ο Ηρακλής έπέρασε κοντά από μια σπη-λιά μέσα στην οποίαν έξουσαν πολλοί Κένταυροι. Όπως ένθυμείσθε, ο Ηρα-κλής ειχεν ανατραφή από ένα γέρο Κέν-

ταυρο και δέν τους έφοβήτο καθόλου. Έμβηκε λοιπόν στη σπηλιά και εζήτησε φιλοξενίαν. Σχεδόν όλοι οι Κένταυροι έβγήκαν, αλλά ένας απ' αυτούς, ο Φώλος, τον έδέχθη με καλωσύνη και του επέτρεψε να περάσει την νύκτα μέσα στη σπηλιά.

Ο Ηρακλής επεινούσε κ' έδιψούσε. Κυτάζων τριγύρω του είδεν, ένα βαρέλι στο βάθος της σπηλιάς και με το βλέμμα έρωτά τον Φώλον αν ήμπορή να του δώσει, όλίγο κρασί.

Ναι, έχουμε εδώ κρασί, του λέγει ο Φώλος, ο οποίος είχε ίδη το βλέμμα του Ηρακλή. Μας τώχει δώσει ο θεός των άμπε-λων, ο Διώνυσος, τον οποίον άλλοι ονομάζουν Βάκχον, και για μάς τους Κενταύρους είνε ροδόσταγμα. Δέν ήμπορώ όμως να σου δώσω. Ποτέ δέν τό άνοιξε κανείς, ούτε τολμά να τό τρυφή, γιατί αν τό μυρισθούν οι άλλοι Κένταυροι, θα γυρίσουν πίσω και θα με σκοτώσουν άμέσως.

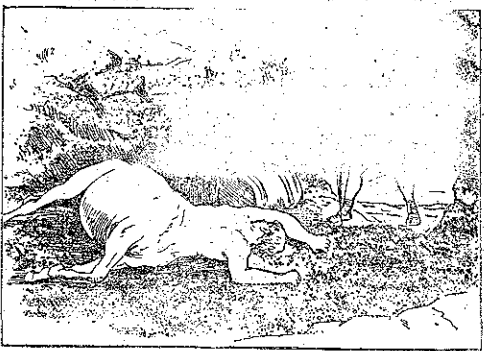
Ο Ηρακλής έθύμωσε δέν τον έ-μελε καθόλου τι θα έγίνετο ο καλός ο Φώλος που τον είχε φιλοξενήσει. Όπως έσυνείθιζε πάντοτε, αν και μετα-νοούσε κατόπιν, ήθελε και καλά να κάνει του κεφαλιού του. Χωρίς ν' άκού-ση τις παραλήσεις του Κενταύρου, αρ-πάζει μια μεγάλη πέτρα, ξεπατώνει το βαρέλι και πίνει όσο ήθελε.

Μετ' όλιγον ακούεται από μακρυνά πο-δοβολητό άλόγων. Το λαγγάδι έγέμισε από ένα πυκνό σύννεφο σκόνης και ή βοή όλο κ' έσθανε. Σε λίγες στιγμές όλοι οι Κένταυροι είςέβαλαν στη σπηλιά. Καθώς είδαν το βαρέλι χυμένο κατά γής, και κεί εμπρός τους τον άχάρι-στο γίγαντα, τον αυθάδη κλέφτη, ο οποίος επλήρωσε με κλεψιάν την φι-λοξενίαν τους, οι Κένταυροι έγειναν έξω φρενών.

Βγαίνουν με όρμην από τη σπηλιά, αρπάζουν χονδρούς βράχους, ξερζώ-νουν πέτρα και ξαναγυρίζουν σαν λαί-λαψ να έξοντώσουν τον κλέφτη.

Ο Ηρακλής αρπάζει το τόξον του και τα βέλη του και τους περιμένει με θάρρος στην είσοδο της σπηλιάς. Έρριψε το ένα μετά το άλλο όλα τα βέλη του, τα όποια είχε βουτήξει εις το αίμα της Ύδρας, και έπειτα κομμένα δαυλιά που άρπαζε από τη φωτιά.

Πολλοί Κένταυροι έφρονέθησαν, οι άλλοι έτρέπησαν εις φυγήν. Μόνον ο Φώλος είχε μείνει στην σπηλιάν' από περιέργειαν, ενώ ο Ηρακλής κατέδιωκε τους Κενταύρους, αυτός έπήρε από χάμω έν από τα δηλητηριασμένα βέλη. Δυσ-τυχώς δέν έπροφυλάχθη, αλλά του έπε-σαν από τα χέρια με την μύτην κάτω

από τα ίδια βουνά και τους ίδιους κάμπους στο Άργος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

5. Η κόπος του Άδγείου.

Ο Άδγείας, βασιλεύς της Ηλίδος, είχε τρεις γιλιάδες κεφάλια ζωα στους σταύλους του, και αυτοί οι σταύλοι του είχαν τριάντα χρόνια να καθαρισθούν. Η κοπριά είχε συσσωρευθί τόσο πολύ, ώστε τα κτήρια σχεδόν έξηφραζίντο έντελώς, τα δέ βώδια δέν ήμπορούσαν πλέον ούτε να έμβουν ούτε να έξογουν.

Ένας στρατός θλόκληρος, εργαζό-μενος όλόκληρον έτος, μόλις θα ήμπα-ρούσε να καθαρίση τον τόπον, και αυτήν την εργασίαν την ανέθεσε ο Ευρύστειος στον Ηρακλή.

Έπρεπε να κάνει τους σταύλους τόσο καθαρούς ως να ήσαν καινούργιοι, και για να το κατορθώη, αυτό δέν του έδι-δετο διορία παρά μόνον μια ήμέρα.

Όταν έξφθασε στην Έρβμανθον, ο Ηρακλής έπήγε κατ' εύθειαν στη σω-λήν του κάμπρου, αλλά αυτός έφεβήθη και αντί να όρμηση, εναντίον του και να ζητήση να τον πληγώση με τους χουλιζόντας του, γυρίζει και τό βά-ζει στα πόδια.

Ο Ηρακλής τον κατέδιωξε πολ-λήν ώραν άπάνω στα βουνά. Όταν έξφθασε στα όρια των χιονίων, ο κάμπρος όρμησε προς αυτά. Ο Ηρα-κλής τον ήγκλόυθησεν. Επί τέλους το ζώον έπεσε 'ς έναν κρημνόν κ' έσα-θανώθη μέσα στα χιόνια. Όσο περισσό-τερο αγωνίζετο να σωθή, τόσο έξβυθίετο. Βλέπων ότι δέν θα ήμπορούσε να του ξεφύγη, ο Ηρακλής έξεβύθιζε ένα μα-κρό σχοινί πού τό είχε τυλιγμένο γύρω στο σώμα του, έκαμε μια θηλειά και την έρριξεν έπιδαξίως γύρω στα πόδια του κάμπρου, έπειτα την έσφιξε και άρχισε να τραβά επάνω το ζώον. Ο κάμπρος ει-χεν έξαντληθί μ' όλα τα μουγγρισμά του του έδισε γερά τα πόδια, τον έφο-τώθη στους ώμους του και έπέστρεψεν

έναν πικρατός, ο Άλφειός, κ' άπειρά- σισε να στήψη, διαμέσου των σταύλων, το ρεύμα του. Με αυτόν τον τρόπον το νερό θα παρέσυρε τις ακαθαρσίες. Χωρίς να χάσει καιρόν, άρχι-σεν άμέσως να έκτελή και αυτόν τον άθλον.

Έσκαψε πρώτα ένα γάν-δακα στενόν αλλά βαθύν, από τον ποταμόν έως το τείχος, και έπειδή δέν ήθελε να έλθη το νερό προτού τελειώση τας προετοιμασίας του, έφραξε τον γάνδακα με ένα σωρόν λίθους.

Έπειτα, άρχισε να κτυπά το τείχος, εις το οποίον έκαμην ένα ρήγμα πειλώ-ριον πού συνεκρινώνει με τον γάνδακα. Είς το άλλο άκρον των σταύλων, έκαμε και δεύτερον ρήγμα στο τείχος και έσκαψε νέον γάνδακα πού μεγάλο από το πρώτο, το οποίον ένωσε με τον ποταμόν όλίγο πού κάτω.

Όταν όλα έτοιμάσθησαν, έπέστρεψε στο πρώτο χαντάκι και έγάλασε με την τσάπα τον φραγμό πού είχε κάνει. Το νερό έπήδησε μέσα στο χαντάκι και το ρεύμα όρμησε παρασύρον, ότι εύ-ρισκην εμπρός του.

Από το ρήγμα του τείχους ο χει-μαρρός έχούθη μέσα στους σταύλους. Ο Ηρακλής έτριξε στο άλλο τεί-χος και προς μεγάλην του χαράν πα-ρετήρησεν, ότι το όρμητικό νερό είχε διασπίσει το κτήριον πέτρα - πέτρα και έχύνετο απ' εκεί πολύ πού ακαθάρτο από ό,τι ήτον όταν έμπηξε.

Τότε ο Ηρακλής έκάθησε και όλο το απόγευμα έμεινεν εκεί, κτυπάζων το ρεύμα, το οποίον χωρίς να σταματά,

παρέσυρε μεγάλους σωρούς γοτριάς. Όταν ο ήλιος έκόντευε να δύση, ο Ηρακλής παρετήρησεν ότι το νερό έτρε-χε πλέον καθαρό. Τότε έσηκώθη κ' έ-τρεξε στη θύρα του σταύλου. Τι θέαμα εύχάριστον! Οι σταύλοι, είχαν μίαν καθαριότητα τελείαν, σαν να τους είχαν κάνει μόλις πού όλίγο.

Ο Ηρακλής άρχισε τότε γαγγρά-ρογύρα να γεμίη πάλι τα χαντάκια με το χώμα πού είχε σηκώσει το πρώτ, και επανέφερε το ποτάμι στην κοιτή του.

